

Arrest

nr. 73 833 van 24 januari 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 maart 2011 tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 2 mei 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 december 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 januari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster, van Angolese nationaliteit, dient op 9 februari 2011 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 29 maart 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Op dezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten. Beide beslissingen worden op 2 mei 2011 aan verzoekster ter kennis gebracht. Het bevel om het grondgebied te verlaten is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“(...)

REDEN VAN DE BESLISSING

De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art.7, al 1, 1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

(...)”

2. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoekster geen ernstig middel ontwikkelt en niet aantoon op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat als volgt luidt:

“Enig middel: schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, schending van de artikelen en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van artikel 3 EVRM

- De bestreden beslissing stelt het volgende:

Artikel 7, eerste lid, 1 °: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (...) Niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum.

- Verzoekster is ernstig ziek. Zij wordt hier behandeld en opgevolgd. De ziekteproblematiek maakt het voorwerp uit van een aanvraag conform artikel 9ter VW. Deze aanvraag werd nog niet beslecht alleszins niet betekend aan verzoekster.

- De DVZ heeft een automatische toepassing gemaakt van artikel 7 Vreemdelingenwet ondanks het feit dat verzoekster voorafgaandelijk elementen in de aanvraag conform artikel 9ter VW heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht dat erkend wordt en directe werking heeft in België: artikel 3 EVRM.

De regularisatieaanvraag betreft fundamentele rechten met directe werking in casu artikel 3 die op precieze en gemotiveerde wijze zijn uiteengezet.

De DVZ moet deze altijd eerst beoordelen vooraleer verzoekster uit te wijzen. De DVZ, heeft nagelaten dit te doen. Verzoekster verwijst hiervoor naar 2 arresten van uw Raad (RvV 31/7/2008 nr. 14.727 en RvV 31/7/2008'nr. 14.731):

« Si l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour sur la base de l'article 9. alinéa 3, de la loi du 15 décembre 1980. n 'a pas pour effet d'entraver la mise en œuvre des pouvoirs de police conférés par l 'article 7 de la même loi, il n 'en demeure pas moins que l 'autorité administrative reste tenue, au titre des obligations générales de motivation formelle et de bonne administration qui lui incombent lorsqu 'elle prend une décision quelle qu'elle soit de statuer en prenant en considération tous les éléments pertinents qui sont portés à sa connaissance au moment où elle statue, sans toutefois qu'il lui appartienne de faire elle-même la preuve des allégations de la partie requérante quant à ce. »

Vrije vertaling :

Hoewel het indienen van een aanvraag artikel 9, al. 3 (in casu 9ter VW) van de wet van '5 december 1980 de uitvoering van politionele bevoegdheden op basis van artikel Vreemdelingenwet niet kan inperken, belet dit niet dat de administratieve overheid gehouden is, ingevolge de algemene principes betreffende formele motivering en goed bestuur, om wanneer het een beslissing neemt, alle relevante elementen waarvan het kennis heeft in overweging te nemen op het moment dat het beslist, zonder dat het echter verplicht is om zelf de beweringen van verzoekster te bewijzen.

Meer specifiek kunnen de politionele bevoegdheden op basis van artikel 7 VW de DVZ niet vrijstellen van de internationale verplichtingen die het heeft onderschreven, zoals in casu artikel 3 EVRM.

De overheden zijn gehouden om de wettelijke bepalingen die ermee in strijd zijn, buiten beschouwing te laten.

- De bestreden beslissing schendt de in het middel opgesomde bepalingen.”

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoeksters verzoekschrift blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekster het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekster de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Verder stelt de verwerende partij dat er ter dege reeds een beslissing genomen werd over verzoeksters aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing werd volgens de verwerende partij op 5 mei 2011 samen met het thans bestreden bevel aan verzoekster ter kennis gebracht.

De door verzoekster aangevoerde schending van artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) mist elke grondslag nu er reeds een beslissing werd genomen en ter kennis gebracht nopens de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De verwerende partij stelt verder dat in deze beslissing wordt verwezen naar de mogelijkheden van verzoekster om een verlenging van het bevel te vragen om medische redenen zodat er geen enkel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM dreigt.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocument. Verzoekster is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij ernstig ziek is en dat zij hier behandeld en opgevolgd wordt. Deze ziekteproblematiek maakt volgens verzoekster het voorwerp uit van een aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Volgens verzoekster nam de gemachtigde van de staatssecretaris hierover nog geen beslissing of alleszins werd deze beslissing nog niet betekend aan verzoekster.

Verzoekster stelt verder dat de verwerende partij automatisch toepassing heeft gemaakt van artikel 7 van de vreemdelingenwet zonder rekening te houden met het feit dat verzoekster voorafgaandelijk elementen in de aanvraag conform artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft aangebracht waaruit een mogelijke schending van een fundamenteel recht blijkt dat erkend wordt en directe werking heeft in België namelijk artikel 3 van het EVRM. De verwerende partij moet volgens verzoekster deze aanvraag altijd eerst beoordelen vooraleer haar uit te wijzen.

Eerst en vooral merkt de Raad op dat de *in casu* bestreden beslissing het bevel om het grondgebied te verlaten betreft en dat verzoekster de motieven, met name dat zij in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocument, niet betwist.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 9 februari 2011 een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet indiende. Tevens blijkt dat de verwerende partij op 29 maart 2009 een beslissing nam waarbij ze deze aanvraag onontvankelijk verklaarde. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat deze beslissing op 2 mei 2011 aan verzoekster ter kennis werd gebracht. Uit de bestreden beslissing zelf blijkt vervolgens dat deze werd genomen in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 29 maart 2011 waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en dat deze samen met deze beslissing aan verzoekster ter kennis werd gebracht.

De verwerende partij heeft dus pas nadat de gemachtigde van de staatssecretaris op 29 maart 2011 de aanvraag onontvankelijk verklaarde, de bestreden beslissing genomen.

Verzoekster maakt met haar uiteenzetting een schending van de materiële motiveringsplicht niet aannemelijk.

Waar verzoekster de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, dient opgemerkt te worden dat verzoekster, om de schending van artikel 3 van het EVRM dienstig te kunnen aanvoeren, dient aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Een loutere verklaring van verzoekster volstaat op zich niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij ernstig ziek is en dat zij in het Rijk behandeld en opgevolgd wordt. Verzoekster verwijst vervolgens naar de door haar ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Deze aanvraag werd op 29 maart 2011 onontvankelijk verklaard omdat verzoekster haar identiteit niet heeft aangetoond.

De Raad wijst erop dat de voorbereidende werken bij artikel 9ter van de vreemdelingenwet het volgende bepalen:

“(…) het is echter evident dat een ernstig zieke vreemdeling die uitgesloten is van het voordeel van artikel 9ter om een van die redenen, niet zal worden verwijderd indien hij dermate ernstig ziek is dat zijn verwijdering een schending zou zijn van artikel 3 EVRM. (...)” (Gedr.St., Kamer, 2005-06, nr. 2478/001, 36).

Uit het feit dat een ernstig zieke vreemdeling niet zal verwijderd worden, kan niet afgeleid worden dat er geen bevel om het grondgebied te verlaten kan uitgereikt worden aan een vreemdeling die niet voldoet aan de ontvankelijkheidsvoorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het treffen van een bevel om het grondgebied te verlaten, vormt op zich geen schending van artikel 3 van het EVRM. Niets verhindert een ernstig zieke vreemdeling en zijn familieleden om een verlenging aan te vragen van de uitvoeringstermijn van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster maakt een schending van artikel 3 van het EVRM niet aannemelijk.

Het enig middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET